«Παιχνίδι των Θεών»

Λόγια, λόγια, λόγια

Ο Εντβαρντ Ρατζίνσκι στο «Παιχνίδι των Θεών» θέτει στη διάθεση του θεατή ένα συνεχές παιχνίδι εναλλαγής από το φανταστικό - συμβολικό στο πραγματικό - ρεαλιστικό επίπεδο και αντίστροφα Ομως ο τρόπος γραφής του έργου, αυτή η συνεχής μετάβαση από το συμβολισμό στην πραγματικότητα, έτσι όπως εκφράζεται στο κείμενο με την τεχνική του θεάτρου μέσα στο θέατρο κουράζει το θεατή, καθώς το κοινό παλεύει να ενώσει τα κομμάτια του παζλ

Βέβαια σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση αυτό το γύρισμα από το ρεαλιστικό στο φανταστικό στοιχείο και αντίστροφα θ' αποτελουσε τη σαγήνη, τον πόλο έλξης του έργου. Στην προκειμένη περίπτωση κουράζει, διότι η δραση είναι στατική, οι ανατροπές αδύναμες, χαλαρές. σε τέτοιο σημείο που στο τέλος όλα γίνονται μια συνεχής, χαλαρή κουβέντα. Λόγια, λόγια, λόγια Ο συγγραφέας φαίνεται ότι έχει να προσφέρει ενδιαφέρουσες ιδέες, οι οποίες όμως έρχονται αδύναμες στο προσκήνιο μέσα απο μια χαλαρή, επίπεδη δράση, πληκτική, χωρίς σασπένς

Πιο συγκεκριμένα, πρόκειται για ένα ζευγάρι ηθοποιών οι οποίοι είχαν συμβιωσει και συνυπάρξει ως εραστές Στη ροή της πλοκής και ενώ εκείνος επιστρέφει στο σπίτι εκείνης, όπου προφανώς συζούσαν, για να πάρει ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια, αρχίζει η εναλλαγή του φανταστικού με το ρεαλιστικό στοιχείο Μερικές ενδείξεις είναι οι εξής: Εκείνη μιλάει στο τηλέφωνο (ενώ αργότερα μαθαίνουμε ότι της το έχουν κόψει, γιατί έχει ξεχάσει να πληρωσει το λογαριασμό) με κάποια φανταστική Μαρίσα, η οποία ταυτόχρονα φιλοξενείται στο σπίτι της ηθοποιού Εκείνος της κτυπάει την πόρτα και προσποιείται οτι είναι κάποιος Γκόσα Στο θέατρο «Δανδουλάκη» η καλή μετάφραση του Λεωνίδα Καρατζά ακολουθησε τη στατική ροή της δράσης χωρίς υπογραμμιστικές εξάρσεις Την αισθηση της εγκατάλειψης, της μοναξιάς και της απελπισίας στη ζωή της γυναίκας απεικονίζει ικανοποιητικά το σκηνικό της Θ Ιστικοπουλου. Ο Στάθης Λιβαθινός σκηνοθετεί προσπαθώντας να δημιουργήσει τις απαιτούμενες εντάσεις στις συγκρούσεις των δυο πρώην εραστών, αλλά οι ερμηνείες ανεβαίνουν σε υψηλότερη κλίμακα από αυτήν που αντέχει το κείμενο και είναι αταίριαστες με το όλο κλίμα.

Η κ. Δανδουλάκη μοιάζει να είναι αποστασιοποιημένη από το ρόλο

Ακόμα και οι εξαρσεις της φαίνονται εντελώς επιδερμικές Ο κ Κωνσταντόπουλος κινείται στα όρια της υπερβολής, μεταδιδοντας έντονα την αίσθηση του επίπλαστου, έντεχνου στοιχείου, υπερκαλυπτοντας τη φυσικότητα του χαρακτήρα Το ίδιο το κείμενο, με μια ακατάσχετη φλυαρία και με υποτονική δράση, δεν προσφέρεται για σημαντικες θεατρικές εντάσεις Μοιάζει καθηλωμένο στα γρανάζια των ιδιων του των λέξεων